

Apostoli köszöntés: Kegyelem néktek és békesség, Istentől a mi Atyánktól és az ÚR Jézus Krisztustól. Ámen!

Kezdő ének: Áhítatunk kezdetén énekeljük a 164 énekünk 1. és 2. versét.

„Kegyes Jézus, itt vagyunk Te szent Igéd hallására, :/: Gyúljon fel kívánságunk Idvesség tanulására, Hogy a földtől elszakadjunk, Csak tehozzád ragaszkodjunk. 2. Elménket, értelmünket Lelki sötétség fogta bé, :/: De szent Lelked szívünket Tiszta fénnel úgy töltse bé, Hogy jót gondoljunk és szóljunk, Mert csak tőled kell azt várnunk.”

Előíma: Imádkozzunk! Mennyei Atyánk a Krisztusban! Köszönjük, hogy ismét hálaadással kezdhethetjük e mai napot ha fizikailag távol is, de lélekben együtt lehetünk. Köszönjük gondviselésedet, e mostani nehéz időkben is. Köszönjük kegyelmedet és szeretetedet, amit, Krisztusban mutattál meg nekünk. Kérünk Urunk Téged most is, hogy Szentlelked által elevenítsd fel lelkünket, nyisd meg a mi füleinket és szíveinket a Te igéd hallására és befogadására. Jézus Krisztus érdeméért kérünk, hallgass meg minket. Ámen!

Textus: Jób 11,5: „Bárcsak maga Isten szólalna meg, és nyitná meg ajkait veled szemben.”

Valamennyien jól ismerjük Jób történetét és azt a helyzetet amibe került. Egy ember, aki mindenét elveszítette, amije csak volt. Azok az emberek, akiket barátainak hitt, most a vigasztalás szavai helyett, mint vádlók állnak vele szemben. Az imént felolvasott ige is az egyik barát, név szerint Cófár szájából hangzik el válaszul Jób folyamatos önvédelmére és önigazolására. Cófár azt várja, hogy Isten végre felszólaljon és helyre tegye Jóbot. Hiszen ő azt bizonygatja, hogy ő igazán nem tett semmi rosszat, nem követett el bűnt. Talán ő maga is várja, hogy Isten végre megszólaljon, magyarázatot adjon neki szenvedései okára, vagy legalább egy két vigasztaló szót mondjon. De Isten hallgat. A mostani világhelyzetben is hasonló problémával nézünk szemben. Mindenhonnan csak rossz hírek, vészjósló jóvendölések, és a keményebbnél keményebb szabályozások érnek el minket. Annyi minden történik egyszerre, hogy az ember már a fejét is alig bírja kapkodni a különböző események között. Ezekben a nehéz időkben talán mi magunk is úgy érzünk, mint a Bibliai történetben Jób érezhetett, hogy Isten hallgat. Itt ez a nehéz helyzet, ezrek szenvednek világszerte kórházi ágyon, vagy otthonaikban a betegségtől, vagy annak következményeitől. Mindannyian szeretnénk tudni, hogy miért történik mindez. Szeretnénk megérteni szenvedéseink okát, ahogyan Jób is szeretete volna.

De talán most ennek a csendnek van itt az ideje, mert ez esélyt ad a számunkra, hogy elmélyedjünk, végiggondoljuk tetteinket, bűneinket és számadást készítsünk. Bizonygathatjuk mi is, hogy mi nem követtünk el semmi rosszat, vagy magunkba szállhatunk, és Isten elé vihetjük mindazt, amit ott a mélyen találunk. Fájdalmainkat, kérdéseinket, szomorúságunkat, és bűneinket. Isten időt és lehetőséget ad nekünk arra, hogy megújulás következhesse be az életünkbe. Most annak van itt az ideje, hogy mi beszéljünk, és megvalljuk neki mindazt, ami bennünk van. Mert a nehéz idők egyszer

elmúlnak. És bár úgy érezzük, hogy Isten hallgatása egyenlő azzal, hogy elhagyott minket, ez mégsem így van. Hiszen ő Szentlelkével nap, mint nap körül vesz bennünket és megerősít. Hiszen Krisztusban mindenre van erőnk. Isten senkinek sem ad nagyobb terhet, mint amit elbírna. Jób is megpróbálta értelmezni Isten hallgatását, és bele sem gondolt abba, hogy bizonygatásaival Isten igazságtalanságát hangsúlyozza. Pedig ha Isten megjelenítené bölcsességének titkait, rájönne, hogy Isten jobban ismeri őt, mint ő saját magát, és azt is megértené, hogy Isten nem bánik vele keményen. Ahogyan velünk sem teszi. Minden nehézség között, ott vannak az ő áldásai is. Áldás, minden új nap, amelyre felvirradunk, áldás a gyógyulás, áldás a vigasztalás és áldás mind az az erő, amely belőle származik. Itt a lehetőség számunkra, hogy elgondolkozzunk, mérlegeljünk. Mert Isten hallgatása nem tart örökké, és amikor majd megszólal, hangja betölti majd az egész földet. Akkor elmúlik minden szenvedés, begyógyul minden seb és minden könny letöröltetik. Így legyen! Ámen!

Utóima: Imádkozzunk! Atyánk a Jézus Krisztusban! Oly sokszor történnek az életünkben nehéz helyzetek, oly sokszor nem értjük, hogy miért velünk történnek és gyakran ok nélkül szenvedünk mint Jób, és nem találunk választ szenvedéseinkre. De köszönjük Urunk, hogy ezáltal időt és lehetőséget adsz a magunkba való elmélyedésre, hogy megvallhatjuk mindazt ami bennünk van, hogy megújulást hozzal életünkbe. Köszönjük azt, hogy a Te kegyelmed és szereteted az, ami megtart és megőriz bennünket a nehéz helyzetekben. Köszönjük, hogy elhagyatottságunkban Szentlelked ami támaszunk és vigasztalónk. Köszönjük áldásaid mellet még a nehézségeket is, amik által próbára teszel bennünket. Kérünk e mostani járványügyi helyzetben is, Te légy Őrizőnk és vigasztalónk. Kérünk Urunk, így őrizd meg e mostani nehéz helyzetben is közösségünket. Ámen!

Mondjuk el fennhangon az Úr Jézus Krisztustól tanult imádságunkat: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved; jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma; és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tied az ország a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen!

Záróének: Áhítatunk végén énekeljük 38. zsoltárunk 1 és 21, 22 versét.

„Haragodnak nagy voltában Megindulván, Ne feddj meg, Uram, engem! Búsult gerjedezésedben Rám tekintvén, Ne büntess meg Istenem! 21. Uram, ne hagyj el engemet! Nézd ügyemet, Egyedül mint hagyattam! Kérlek, légy irgalmas nekem, Én Istenem, Mert csak tebenned bízom! 22. Azért tőlem ne állj messze, Szánj meg végre, Én kegyelmes Istenem! Segedelmeddel ne késsél, Siess, jöjj el, Én édes idvességem!”

Áldás: Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal. Ámen!